

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 155/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom Mgr. J. H., B., vedené pod sp. zn. Rvp 759/2011, sp. zn. Rvp 762/2011 a sp. zn. Rvp 779/2011, ktorými namieta porušenie svojho práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 CoE 26/2010 z 21. decembra 2010, č. k. 1 CoE 8/2010-20 z 27. septembra 2010 a č. k. 15 CoE 352/2010-36 z 21. decembra 2010, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 759/2011, sp. zn. Rvp 762/2011 a sp. zn. Rvp 779/2011 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 759/2011.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 31. marca 2011 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 43 CoE 26/2010 z 21. decembra 2010, č. k. 1 CoE 8/2010-20 z 27. septembra 2010, a č. k. 15 CoE 352/2010-36 z 21. decembra 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere (ďalej len „zmluva“) uzavretej 9. mája 2003 poskytla fyzickej osobe úver v sume 232,36 €, na základe zmluvy uzavretej 18. septembra 2003 poskytla fyzickej osobe úver v sume 929,43 € a na základe zmluvy uzavretej 16. septembra 2003 poskytla fyzickej osobe úver v sume 995,82€, ktoré spolu s ďalšími poplatkami boli dlžníci povinní vrátiť v 13 dvojtýždňových splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 759/2011), v 20 dvojtýždňových splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 762/2011) a v 20 dvojtýždňových splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 779/2011). Vzhľadom na skutočnosť, že dlžníci neuhradili niekoľko po sebe idúcich splátok, dostali sa do omeškania so splácaním úveru, v zmysle čoho sa stal úver okamžite splatným.

1.1 Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 759/2011 bola 25. októbra 2003 spísaná notárska zápisnica podpísaná v zmluve určeným zástupcom, v zmysle ktorej sťažovateľka vzhľadom na neuhradenie dvoch po sebe idúcich splátok dojednaných v zmluve podala 12. septembra 2004 návrh na výkon exekúcie. Následne na základe poverenia udeleného okresným súdom 9. marca 2004 súdny exekútor začal nútený výkon rozhodnutia. Pôvodný

súdny exekútor K. zomrel, na základe tejto skutočnosti okresný súd poveril jeho zastupovaním Mgr. G. a uznesením z 25. júla 2008 rozhodol o zmene exekútora JUDr. J. Ď. Dňa 28. októbra 2009 podala sťažovateľka návrh na zmenu exekútora, okresný súd uznesením z 30. novembra 2009 pripustil zmenu súdneho exekútora, uznesením č. k. 11 Er 509/2004-32 z 3. júna 2010 však vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 43 CoE 26/2010 z 21. decembra 2010 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

1.2 Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 762/2011 bola 13. decembra 2003 spísaná notárska zápisnica podpísaná v zmluve určeným zástupcom, v zmysle ktorej sťažovateľka vzhľadom na neplnenie si zmluvne dojednaných povinností povinným 25. februára 2004 podala súdnemu exekútorovi návrh na výkon exekúcie. Následne na základe poverenia udeleného okresným súdom 23. marca 2004 súdny exekútor začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd z vlastného podnetu „ex officio“ bez akéhokoľvek dokazovania či predchádzajúcej výzvy na vyjadrenie sa účastníkom k návrhu súdu na nepríslušnosť vykonávacieho konania uznesením č. k. 11 Er 860/2004-12 z 21. júna 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 1 CoE 8/2010-20 z 27. septembra 2010 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

1.3 Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 779/2011 bola 8. februára 2004 spísaná notárska zápisnica podpísaná v zmluve určeným zástupcom, v zmysle ktorej sťažovateľka vzhľadom na nezaplatenie dvoch po sebe idúcich splátok 14. apríla 2004 podala súdnemu exekútorovi návrh na výkon exekúcie. Na základe poverenia udeleného okresným súdom 28. mája 2004 súdny exekútor začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd z vlastného podnetu „ex officio“ bez akéhokoľvek dokazovania či predchádzajúcej výzvy na vyjadrenie sa účastníkom k návrhu súdu na nepríslušnosť vykonávacieho konania uznesením č. k. 11 Er 1371/2004-27 z 2. augusta 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol

krajský súd uznesením č. k. 15 CoE 352/2010-36 z 21. decembra 2010 tak, že uznesenie okresného súdu ako vecne a právne správne potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnostiach okrem iného uvádza:

«Ako vyplýva z vyššie uvedeného skutkového stavu okresný súd vydal poverenie, tj. riadne preskúmal exekučný titul pred vydaním poverenia na zahájenie exekúcie. Týmto svojím postupom okresným súd vytvoril sťažovateľovi i povinnému právnu istotu a súčasne legitímne očakávanie sťažovateľa užívať svoj majetok - pohľadávku posilnenú ochranou súdom v rámci dozoru nad núteným výkonom práva, tzv. exekúciou voči majetku povinného.

Následne okresný súd z vlastného podnetu, tj. bez podnetu exekútora, sťažovateľa alebo povinného, zahájil konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením tohto konania neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie.

Týmto postupom okresný súd porušil zákonom a ústavou garantovanú rovnosť strán, keďže zahájením konania z vlastného podnetu jednoznačne nahradil vôľu jedného z účastníkov exekúcie na úkor sťažovateľa, ktorý zahájením konania stratil právnu istotu a legitímne očakávanie užívať svoj majetok, nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným zahájením núteného výkonu práva, tzv. exekúciou.

Z časového hľadiska okresný súd ani krajský súd nijakým spôsobom nezdôvodnil aký verejný záujem povýšil nad verejný záujem dohľadu nad výkonom exekúcie a prečo práve v tomto okamžiku zahájil okresný súd konanie na zastavenie exekúcie, keďže návrh na zmenu exekútora nepredvída zastavenie exekúcie ani nové skúmanie podmienok na vykonanie exekúcie, tj. či v období od vydania poverenia na vykonanie exekúcie do zahájenia konania na zastavenie exekúcie sa zmenili akékoľvek zákonné alebo iné podmienky pre výkon tejto exekúcie a/alebo exekútor porušil akúkoľvek povinnosť uloženú mu exekučným poriadkom.

Domnievame sa, že cieľom oprávnenia súdu zahájiť konanie na zastavenie exekúcie bez návrhu vyplývajúce z príslušných ustanovení exekučného poriadku je chrániť verejný záujem ochraňujúci účastníkov exekúcie pred nezákonnou činnosťou exekútora v exekučnom konaní. Účelom tohto oprávnenia súdu zahájiť konanie na zastavenie exekúcie bez návrhu nemohlo byť oprávnenie takéhoto súdu nahradiť vôľu oprávneného alebo povinného v exekučnom konaní, keďže obe strany majú exekučným poriadkom garantované

rovné postavenie, tj. povinný mohol zahájiť toto konanie na zastavenie exekúcie na svoj návrh a nebolo potreba, aby súd konanie zahajoval bez návrhu.

V tomto prípade okresný súd ani krajský súd neidentifikovali ochraňovaný verejný záujem, ktorý by bol akokoľvek nadradený verejnému záujmu zachovania rovnosti práv účastníkov v exekučnom konaní, čo spôsobuje protiprávnosť zahájenia konania súdom bez návrhu.

Ďalším porušením okresného súdu a krajského súdu v priebehu konania na zastavenie exekúcie, vyplývajúce z odôvodnenia predmetných rozhodnutí, je vykonanie dokazovania z vlastného podnetu a bez znalosti vôle účastníkov konania, a to opätovným preskúmaním exekučného titulu a súvisiacich dokladov najmä predmetnej zmluvy o úvere. V priebehu tohto konania súd nedal priestor na vyjadrenie účastníkom konania k vykonaným dôkazom ani nedal možnosť navrhnúť nové dôkazy v tomto konaní, ktoré by zvrátili jeho rozhodnutie zastaviť exekúciu. Táto skutočnosť je významným porušením povinnosti súdu oboznámiť účastníkov konania o vykonaných dôkazoch a možnosti účastníkov sa k týmto vyjadriť alebo navrhnúť nové dôkazy.

Dokonca samotné vykonanie dokazovania bez vyjadrenia účastníkov môže byť kontradiktórne k vôli týchto účastníkov, kedy napr. povinný si je vedomý a má záujem plniť si svoje povinnosti voči sťažovateľovi formou núteného výkonu práva, tj. exekúcie, ale súd týmto konaním na zastavenie exekúcie bez návrhu a dokazovania toto právo bez znalosti vôle povinnému odoberie a exekúciu zastaví ako v tomto prípade pričom, ale povinnosť dlžníka plniť zostáva zachovaná spolu s povinnosťou hrať príslušenstvo a istinu tejto pohľadávky, čím sa zvyšuje celkový záväzok povinného.

Na záver okresný súd a krajský súd svojím rozhodnutím zlomil právnu istotu účastníkov exekúcie, teda povinného a aj sťažovateľa a aj ich oprávnené očakávanie užívať svoj majetok nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie bez splnenia zákonných povinností a porušením základných práv a slobôd ako sú popísané vyššie.

V nadväznosti na porušenie práva na spravodlivý proces krajský súd porušil svojím rozhodnutím právoplatne zastaviť exekučné konania voči povinnému aj práva sťažovateľa pokojne užívať svoj majetok.

V prvom rade je potrebné definovať pojem „majetok“ vo vzťahu k sťažovateľovi. Na základe štandardného zmluvného vzťahu vznikol medzi sťažovateľom a treťou osobou

právny vzťah, ktorého predmetom bola povinnosť sťažovateľa poskytnúť dojednané finančné prostriedky tretej osoby a tretia osoba (dlžník) bola povinná uhrádzať (vracať tieto finančné prostriedky) sťažovateľovi v dojednaných splátkach, vrátane úrokov a ďalších poplatkov.

V prípade neplnenia povinností zo strany dlžníka (t.j. nesplácania úveru) bola zriadená notárska zápisnica ako zákonom predvídaný exekučný titul, na základe ktorého bol sťažovateľ oprávnený pristúpiť k nútenému výkonu práva vyplývajúceho z exekučného titulu. Tento spôsob realizácie vlastníckeho práva k pohľadávke sťažovateľa z úveru dokonca posilnil právo sťažovateľa na pokojné užívanie svojho majetku vo forme právnej ochrany v rámci exekučného konania pod dohľadom súdu.

Ako Európsky súd pre ľudské práva konštatuje napr. v rozsudku James and Others v. The United Kingdom (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1986, § 37), pravidlo uvedené v prvej vete prvého odseku má všeobecnú povahu a formuluje princíp pokojného užívania majetku, druhé pravidlo, obsiahnuté v druhej vete prvého odseku zahŕňa pozbavenie držby a podmieňuje ho istými podmienkami; tretie pravidlo uznáva, že zmluvné štáty sú oprávnené okrem iných vecí, kontrolovať užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom.“.

Sťažovateľ má za to, že na základe zmluvy o úvere mu vznikol nárok na vrátenie peňažných prostriedkov osobou, ktorej úver poskytol. Tento nárok nebol nikdy spochybnený, naopak posilnený ochranou v rámci exekučného konania pod dohľad súdu vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Sťažovateľ tak vlastnil majetok („posession“ „bien“) v zmysle Protokolu I Dohovoru, nakoľko išlo o existujúce (reálne) právo (ktoré vzniklo na základe bilaterálneho právneho úkonu - zmluvy, ktorej platnosť nebola účastníkmi ani súdnym orgánom spochybnená) a dokonca realizoval toto svoje právo pod dohľadom súdu. Ako Európsky súd pre ľudské práva uvádza inter alia v rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva Gasus Dosier und Fordertechnik, „pojmem vlastníctvo má autonómny význam, ktorý sa neobmedzuje na vlastníctvo hmotných vecí (statkov), práva a záujmy predstavujúce aktíva môžu byť považované za vlastníctvo.“ V prípade sťažovateľa nejde o žiadne fiktívne právo, ktorého existencia by mala byť určená dodatočne alebo existencia nároku by mohla byť spochybnená.

Rozhodnutia súdov však boli vydané vo fáze exekučného konania, tj núteného výkonu práva sťažovateľa pod dohľadom súdu. Pokiaľ postupom vnútroštátnych orgánov

nedochádza k zásahu do ekonomickej hodnoty, Protokol 1 Dohovoru nie je ratione materiae aplikovateľný. A contrario, kde postupom vnútroštátneho orgánu dochádza k zásahu do ekonomickej hodnoty. Protokol 1, vlastníctvu sa priznáva ochrana podľa Protokolu 1 Dohovoru.

Sťažovateľ má za to, že má vlastníctvo („possession“ „bien“), ktoré mu vyplýva z titulu existujúcej pohľadávky a postupom súdov došlo k zásahu do jeho ekonomickej hodnoty, tj. znemožneniu núteného výkonu práva pod dohľadom súdu. Pohľadávka ako právny titul je o.i. spôsobilým predmetom prevodu, rovnako tak je možné využiť ju ako zabezpečovací prostriedok.

Sťažovateľ má legitímne očakávania („legitimate expectancy“) na to, aby mohol svoj majetok užívať (v tomto smere je potrebné pod pojmom užívania „enjoyment“ of possession“ rozumieť nárok na uspokojenie pohľadávky vo vykonávacom konaní.). Ako Európsky súd pre ľudské práva konštatuje vo svojej konštantnej judikatúre (napr. rozsudky vo veci Van Marle v. Nederland z 26.06.1986, Sture Stigson v. Sweden z 13.07.1998, Pressos Compania Naviera SA v. Belgium) Protokol 1 Dohovoru chráni nadobudnuté práva („acquired rights“, droit acquis“) V prípade sťažovateľa nejde o domnelé alebo akokoľvek hypotetické právo (alebo právo ktorého užívanie by bolo znemožnené dlhší čas.) Sťažovateľ opätovne zdôrazňuje, že existencia práva sťažovateľa nebola nikdy spochybnená na vnútroštátnej úrovni.

Podľa názoru sťažovateľa, v posudzovanom prípade, došlo k zásahu do jeho práva pokojne užívať majetok zo strany štátneho orgánu tým, že súd potom ako vyhovel návrhu na zmenu súdneho exekútora (v už prebiehajúcim exekučnom konaní) exekúciu zastavil, čím znemožnil nútený výkon práva, na ktorý sťažovateľovi vznikol, na základe zmluvy o úvere nárok a ktorý bol zabezpečený zákonom predvídaným exekučným titulom pod dohľadom súdu. Uvedený zásah do vlastníckych práv sťažovateľa nie je v súlade s požiadavkami Protokolu 1 Dohovoru druhej vety a predstavuje zásah do pokojného užívania majetku sťažovateľa resp. predstavuje de facto zbavenie vlastníctva. Zásah do práva pokojne užívať majetok musí spĺňať, v zmysle Protokolu 1 Dohovoru a konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva 3 podmienky, a to aby i) bol zásah vykonaný vo verejnom záujme, ii) zásah bol primeraný sledovanému cieľu a iii) bol uskutočnený na základe zákona.

Podľa názoru sťažovateľa v tomto prípade nebola stricto sensu splnená žiadna z vyššie uvedených podmienok. Pokiaľ ide o vykonanie zásahu vo verejnom záujme, v posudzovanom prípade, kedy súdy z vlastného podnetu zasiahnu do výkonu rozhodnutia takým spôsobom, že zmaria možnosť veriteľa na uspokojenie jeho pohľadávky zo štandardného obchodno-právneho vzťahu, nie je možné považovať za zásah vo verejnom záujme. Podľa názoru sťažovateľa však v danom prípade úplne absentuje požiadavka verejného záujmu. Nie je totiž možné považovať za otázku verejného záujmu znemožnenie vymožitelnosti pohľadávky v prebiehajúcim exekučnom konaní bez návrhu povinného, ktorá má svoj základ vo vzťahu súkromno-právnej povahy

Pojem verejný záujem je široký a je potrebné ho interpretovať extenzívne. Odňatie majetku (pozbavenie vlastníckeho práva „deprivation of property“), môže byť vo verejnom záujme i keď celá spoločnosť priamo tento majetok nevyužíva (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci J. A. Pye (Oxford) Ltd. v. the United Kingdom, § 43). Všeobecné súdy majú v tomto smere široký priestor na úvahu („margin of appreciation“). Zásah do pokojného užívania majetku však napriek tomu musí zachovávať spravodlivú rovnováhu medzi potrebami verejného alebo všeobecného záujmu spoločnosti a požiadavkami ochrany základných práv jednotlivcov (J. A. Pye (Oxford) v. the United Kingdom, § 46).

Pokiaľ ide o požiadavku proporcionality, t.j. či je zásah primeraný sledovanému cieľu (kedy zásahom sa rozumie zastavenie exekučného konania), sťažovateľ má za to, že zásah zo strany súdu nie je primeraný sledovanému cieľu. V prvom rade je potrebné podľa názoru sťažovateľa uviesť, že nie je vôbec zrejmé aký sledovaný cieľ mal byť súdom sledovaný. Pokiaľ by ním mala byť domnelá ochrana spotrebiteľa, sťažovateľ má za to, že prípad nespadá do rámca ochrany spotrebiteľov. Navyše, je opätovne potrebné zdôrazniť to, že zásahom sa marí možnosť veriteľa (t.j. sťažovateľa) na uspokojenie jeho pohľadávky vzniknutej zo štandardného zmluvného a obchodnoprávneho vzťahu. Ak by aj mal súd za to, že určité dojednania sú v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, súd musí, podľa názoru sťažovateľa postupovať tak, aby neznemožnil výkon sťažovateľovho práva. Inak povedané zastavením vykonávacieho (exekučného) konania nemôže byť sťažovateľ ako veriteľ ukrátený. Ak je postupom všeobecného súdu znemožnené vymoženie určitej sumy, ktorá pre sťažovateľa predstavuje pohľadávku, takýto postup je v rozpore s Protokolom I Dohovoru.

Podľa názoru sťažovateľa, tým, že súd zasiahol do vykonávacieho konania tak, že exekučné konania bez ďalšieho zastavil, porušili právo sťažovateľa vlastniť majetok a pokojne užívať majetok v zmysle Protokolu I Dohovoru.»

Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1 dohovoru a na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu“ označenými uzneseniami krajského súdu, zruší tieto uznesenia krajského súdu, veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí na spoločné konanie, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy primerane použiť na prípadné spojenie vecí § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 759/2011, sp. zn. Rvp 762/2011 a sp. zn. Rvp 779/2011, z ktorých vyplýva ich právna a skutkovú súvislosť, a prihliadajúc taktiež na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd aplikujúc § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 112 ods. 1 OSP tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uzneseniami krajského súdu sp. zn. 43 CoE 26/2010 z 21. decembra 2010, č. k. 1 CoE 8/2010-20 z 27. septembra 2010 a č. k. 15 CoE 352/2010-36 z 21. decembra 2010

Sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu označenými uzneseniami krajského súdu, ktorými boli potvrdené uznesenia okresného súdu, ktorými bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a bola zastavená.

Pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd štandardne poukazuje na svoje ústavné postavenie vymedzené v čl. 124 ústavy, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ale súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami

o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

1. Krajský súd uznesenie sp. zn. 43 CoE 26/2010 z 21. decembra 2010, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 509/2004-32 z 3. júna 2010, odôvodnil takto:

„Odvolací súd sa v čelom rozsahu stotožňuje so závermi sudu prvého stupňa o neplatnosti dohody o plnomocenstve v zmluve o úvere uzavretej medzi oprávneným ako veriteľom a povinným ako dlžníkom dňa 09. 05. 2003, na základe ktorej mal byť splnomocnený advokát Mgr. T. K. na zastupovanie povinného v rozsahu uvedenom v tomto splnomocnení (rozpor záujmov povinného a jeho zástupcu pri podpisovaní notárskej zápisnice, neprípustnosť toho, aby sa niekto vzdal práva, ktoré môže vzniknúť až v budúcnosti).

Notárska zápisnica so súhlasom k vykonateľnosti predstavuje podľa jej zmyslu a významu vyjadrenie zmieru medzi veriteľom a dlžníkom pred notárom o ich vzájomných právach a povinnostiach, ktorým môže veriteľ vymáhať od dlžníka splnenie povinnosti cestou exekúcie bez toho, aby musel mať iný titul. Z uvedeného dôvodu notárska zápisnica so súhlasom k vykonateľnosti musí byť, ak má ísť o spôsobilý exekučný titul pre exekúciu, spísaná s osobou povinnou a aj s osobou oprávnenou (a to či už tak, že notárska zápisnica bude spísaná za prítomnosti oboch účastníkov alebo pokračovaním notárskej zápisnice alebo tak, že k prejavu vôle obsiahnutej notárskej zápisnici spísanej len s jednou z uvedených osôb pristúpi druhá z nich formou samostatnej notárskej zápisnice). Odvolací súd poukazuje tiež na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 5/2000 z 13. 07. 2000, v ktorom Ústavný súd takúto otázku riešil. V predmetnej veci bola notárska zápisnica spísaná len so zástupcom povinného, substitučným splnomocnencom Mgr. Ž., pričom ako bolo vyššie uvedené, odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvého stupňa v tom, že dohoda

o zastúpení na základe splnomocnenstva v úverovej zmluve medzi povinným a Mgr. T. K. je neplatná. Z uvedeného dôvodu chýba ďalší predpoklad na to, aby notárska zápisnica mohla byť spôsobilým exekučným titulom, a to súhlas povinného s vykonateľnosťou tejto notárskej zápisnice.

Súd prvého stupňa preto postupoval správne a v súlade so zákonom, keď podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku vyhlásil exekúciu v tejto veci za neprípustnú.“

2. Krajský súd uznesenie č. k. 1 CoE 8/2010-20 z 27. septembra 2010, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 860/2004-12 z 21. júna 2010, odôvodnil takto:

„Krajský súd sa stotožňuje so závermi I. st. súdu, ktorý poukázal na rozpor záujmov povinného a jeho zástupcu. Pri uzatváraní zmluvy nemal povinný možnosť voľby výberu zástupcu, zmluva o úvere už obsahovala meno splnomocnenca Mgr. T. K. Prvostupňový súd, ako aj krajský súd sa zaoberal otázkou, či zmluvné zastúpenie podľa § 31 Občianskeho zákonníka nevykazuje znaky absolútnej neplatnosti pre rozpor s ustanovením § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka v súvislosti s § 39 Občianskeho zákonníka.

Určitosť a zrozumiteľnosť právneho úkonu je jednou z podmienok platnosti právneho úkonu. Dohoda o plnomocnenstve je dvostranným právnym úkonom, na ktorý sa tiež vzťahujú požiadavky platnosti právneho úkonu. Z každej dohody o zastúpení musí byť jednoznačne zrejmé, na čo je splnomocnenec splnomocnený. Splnomocnenie „na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t. j. aby v mene povinného uznal splnomocniteľ záväzok z úveru tak, aby notárska zápisnica sa stala vykonateľným titulom pre súdny výkon rozhodnutia podľa § 274 písm. c) Občianskeho zákonníka, resp. pre exekúciu podľa § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov na celý majetok do výšky vzniknutej pohľadávky (resp. jej zostatku v prípade čiastočného splatenia dlhu) a jej príslušenstva“, je neurčité a v podstate ani splnomocnenec ani splnomocniteľ v čase uzatvárania dohody o splnomocnení nevedeli, aký záväzok povinnej osobe z úveru vznikne a z akého majetku sa má pohľadávka oprávneného uspokojiť. Takéto dojednanie je neurčité, čo spôsobuje neplatnosť právneho úkonu. Zmluvné zastúpenie vzniklo ešte v čase, keď žiadny dlh neexistoval. Úkony splnomocnenca Mgr. T. K. – spísanie notárskej zápisnice ako

exekučného titulu, uznanie dlhu, boli v rozpore so záujmami povinného. Absolútnou neplatnosťou je súd povinný zaoberať sa z úradnej povinnosti.

Účastníci úverovej zmluvy sa v zmluve o úvere dohodli, že ich vzťah sa bude riadiť Obchodným zákonníkom.

Podľa § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak niekto písomne uzná svoj určitý záväzok, predpokladá sa, že v uznanom rozsahu tento záväzok trvá v čase uznania. Tieto účinky nastávajú aj v prípade, keď pohľadávka veriteľa bola v čase uznania už premlčaná.

Inštitút uznania záväzku je jedným v právnych prostriedkov zabezpečenia záväzku. Zákon ako podstatnú náležitosť uznania záväzku považuje uznanie určitého záväzku. Bližšie však tento pojem nevymedzuje. Tento pojem treba chápať tak, že nevyhnutými zložkami sú jednak dôvod a jednak výška záväzku. Pri takejto interpretácii nie je obsahový rozdiel medzi občianskoprávnym a obchodnoprávnym chápaním záväzku. Uznanie záväzku treba kvalifikovať ako jednostranný právny úkon dlžníka, ktorý adresuje veriteľovi. Týmto úkonom dlžník uzná za svoj určitý záväzok, čím vlastne potvrdzuje jeho platnosť v čase uznania. Zákon na účinnosť takéhoto uznania predpisuje obligatórnu písomnú formu. Zákonným dôsledkom uznania záväzku je právna domnienka, ktorá je vyvrátiteľná, že záväzok v čase uznania existoval (trval).

Podľa § 574 ods. 2 Občianskeho zákonníka dohoda, ktorou sa niekto vzdáva práv, ktoré môžu vzniknúť až v budúcnosti, je neplatná.

Krajský súd sa stotožňuje so závermi 1. st. súdu, podľa ktorých uznanie záväzku v budúcnosti na základe plnomocenstva k dlhu, ktorý môže vzniknúť v budúcnosti je v súvislosti s § 574 ods. 2 Občianskeho zákonníka neplatné.

Podľa § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila.

Odvolaací súd obdobne ako 1. st. súd dospel k záveru, že notárska zápisnica nemôže byť exekučným titulom pre exekúciu, pretože nezodpovedá požiadavkám, ktoré sú kladené na notársku zápisnicu ako na titul pre exekúciu. Z notárskej zápisnice nevyplýva, že by povinná osoba s vykonateľnosťou súhlasila. Okrem toho dohoda o plnomocenstve uzavretá

medzi povinným a Mgr. T. K. je absolútne neplatný právny úkon a aj z toho dôvodu nemôže byť notárska zápisnica spôsobilým exekučným titulom.

Krajský súd vychádzajúc z uvedených skutočností preto napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil.“

3. Krajský súd uznesením č. k. 15 CoE 352/2010-36 z 21. decembra 2010, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 1371/2004-27 z 2. augusta 2010, odôvodnil takto:

«Krajský súd ako súd odvolací prejednal veci podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 241 O. s. p. a uznesenie okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Dôvody neprípustnosti exekúcie ustanovuje zákon. Každý z týchto dôvodov má za následok zastavenie exekúcie (§ 57 až 59 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení zmien – Exekučný poriadok).

Predpokladom na vedenie exekúcie voči dlžníkovi je exekučný titul (§ 41 Exekučného poriadku). Exekučným titulom je iba také rozhodnutie, ktoré je vykonateľné. Každé rozhodnutie, aj iný titul, ktorého exekúcia sa navrhuje musí súd podrobiť skúmaniu či sú splnené podmienky vykonateľnosti (formálnej i materiálnej). V tomto rozsahu skúma exekučný súd exekučný titul pri rozhodovaní o žiadosti exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44) na prípadnú námietku povinného proti exekúcii (§ 50) na prípadný návrh povinného na zastavenie exekúcie (§ 58). Súd môže zároveň v tomto rozsahu skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania (t. j. v každom štádiu konania na návrh účastníka konania alebo aj bez návrhu) a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti, môže exekúciu aj bez návrhu zastaviť.

V zmysle § 58 ods. 2 Exekučného poriadku súd zastaví exekúciu aj bez návrhu. Niet pochyb o tom, že súd tak môže urobiť v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, ak zistí dôvody, pre ktoré exekúciu nemožno ďalej vykonávať. V tomto zmysle je koncipované aj ust. § 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku, ako dôvod zastavenia exekúcie. Zahŕňa aj prípad, kedy sa exekúcia nemala vôbec začať, keďže rozhodnutie nebolo vykonateľné a v čase rozhodovania o zastavení exekúcie stále vykonateľné nie je. Ak okresný súd, ako

vyplýva z jeho rozhodnutia, aplikoval na daný prípad ust. § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, ktoré umožňuje súdu vyhlásiť exekúciu za neprípustnú „ak je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať“, je to bez vplyvu na správnosť výsledku rozhodnutia okresného súdu, hoci ust. § 57 ods. 1 písm. a) predstavuje výstižnejšiu právnu kvalifikáciu daného skutkového stavu.

Notárska zápisnica, ktorú Exekučný poriadok za exekučný titul považuje, je verejná listina, ktorá vznikla mimosúdnou cestou, ale jej formálne a obsahové náležitosti sú vymedzené zákonom. Formálne náležitosti notárskej zápisnice predpisuje zákon č. 323/1992 Z. z. o notároch a notárskej činnosti, ale notárska zápisnica musí obsahovať aj náležitosti predpísané § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku, pretože len pri splnení oboch týchto podmienok ju možno považovať za formálne a materiálne vykonateľnú. V tejto súvislosti možno poukázať aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 5/2000 z 13. 07. 2000, v ktorom Ústavný súd SR v rámci skúmania, či bolo porušené ústavné právo tam uvedeného oprávneného domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, riešil aj čiastkovú otázku, čo musí splňať notárska zápisnica, aby bola spôsobilým exekučným titulom. Ústavný súd vyslovil, že „rozdiel medzi uznaním dlhu, resp. záväzku podľa hmotného práva, a notárskou zápisnicou obsahujúcou právny záväzok podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, teda podľa procesného práva je dvoch náležitostiach. Predovšetkým nemôže ísť o jednoduchý písomný právny úkon, ale o písomný právny úkon v kvalifikovanej forme, teda vo forme notárskej zápisnice. Okrem toho notárska zápisnica musí obsahovať výslovný súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou právneho záväzku. Práve tento súhlas povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice je jej najdôležitejšou náležitosťou ako exekučného titulu. Totiž až tento prejav vôle povinného robí z notárskej zápisnice verejnú listinu, ktorá je spôsobilá na nútený výkon povinnosti uvedenej v jej obsahu. Uvedených prejavom vôle povinného sa teda završuje vznik exekučného titulu. Inými slovami, výlučne v dôsledku tohto právneho úkonu povinného, ktorý je vzhľadom na svoj cieľ a účel procesnej povahy, sa z notárskej zápisnice stáva exekučný titul, ktorému zákon priznáva rovnaké právne účinky aké priznáva vykonateľnému rozhodnutiu súdu.

Z notárskej zápisnice vyplýva, že bola spísaná dňa 08. 02. 2004 po tom, čo sa na notársky úrad dostavil Mgr. B. Ž., na základe substitučnej plnej moci zastupujúci Mgr. T.

K., ktorý požiadal o spísanie notárskej zápisnice, a to osvedčenie o vyhlásení účastníka o uznaní právneho záväzku a súhlase s vykonateľnosťou podľa § 274 písm. c) O. s. p. a súhlase s exekúciou podľa § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. Povinný pri spísaní notárskej zápisnice, ktorá má byť exekučným titulom, prítomný nebol. Odvolací súd súhlasí s právnym názorom, že je možné dať sa pri tomto úkone (spísaní notárskej zápisnice ako exekučného titulu) zastúpiť splnomocneným zástupcom na základe § 31 Občianskeho zákonníka a platné plnomocenstvo by vyvolalo účinky zamýšľané ust. § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku. Za správny považuje odvolací súd názor okresného súdu v otázke, že plnomocenstvo udelené povinným Mgr. T. K. v Zmluve o úvere č. 6180337 dňa 16. 09. 2003 neoprávňovalo Mgr. T. K. na spísanie notárskej zápisnice v znení ako bola spísaná. Okresný súd správne vyhodnotil, že takéto osobitné splnomocnenie na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu nie je platné, pretože z neho nie je možné zistiť konkrétny rozsah oprávnení, ktoré z neho zástupcovi vyplývajú (v akom rozsahu má konať v mene zastúpenej osoby) a následne posúdiť, či konal splnomocnenec v mene splnomocniteľa v medziach oprávnenia zastupovať, či tým vznikli práva a povinnosti priamo splnomocniteľovi alebo či splnomocnenec prekročil svoje oprávnenie vyplývajúce z plnomocenstva a či na základe takéhoto úkonu mohli vzniknúť práva a povinnosti zastúpenému (§ 32 a § 33 Občianskeho zákonníka). Zákomom zamýšľané právne účinky môže vyvolať len platne udelená plná moc. Ak plná moc nie je platná, nespĺňa notárska zápisnica formálne a materiálne podmienky vykonateľného exekučného titulu, pretože bola spísaná neoprávnenou osobou a potom neobsahuje záväzok povinnej osoby a jej vyhlásenie o súhlase s vykonateľnosťou tejto notárskej zápisnice.

Zistený nedostatok týkajúci sa plnej moci (že zmluva uzavretá medzi povinným a Mgr. T. K. podľa § 31 je absolútne neplatná) je postačujúci pre jednoznačný záver súdu, že predmetná notárska zápisnica nemôže byť a nie je spôsobilým exekučným titulom.

Pri zastavení exekúcie súd rozhodne aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie (§ 200 ods. 2 Exekučného poriadku).

Z ustanovení Exekučného poriadku vyplýva, že trovy exekúcie zásadne uhrádza povinný (§ 197 ods. 1 Exekučného poriadku). Ide o trovy, ktoré exekútor vymáha (a určuje ich výšku) voči povinnému v priebehu exekúcie (tzv. predbežné trovy exekúcie). Ak však dôjde k zastaveniu exekúcie v prípade, že možnosť uspokojenia pohľadávky oprávneného

bola zmarená, v spojitosti s tým je potom zmarená aj možnosť uspokojiť sa na povinnom čo do trov exekúcie. Cieľom ust. § 203 Exekučného poriadku je zabezpečiť právo exekútora, ktorý vykonáva exekúciu ako honorovanú službu na podnet oprávneného, na náhradu nevyhnutých trov (ktoré určuje súd pri zastavení exekúcie) aj v takýchto prípadoch. To znamená, že oprávnený musí výnimočne splniť povinnosť inak vyžadovanú od povinného.

Aj v prejednávanej veci ide o situáciu, kedy by inak povinnosť trovy platiť vyplývala oprávnenému, s prihliadnutím na procesné zavinenie oprávneného o zastavení exekúcie (§ 203 Exekučného poriadku), spočívajúce v tom, že oprávnený exekučnému súdu predložil na vykonanie exekúcie nespôsobilý exekučný titul. Exekútorovi JUDr. J. Ď. ale trovy exekúcie súd nepriznal, pretože exekútor žiadne trovy exekúcie neuplatnil s odôvodnením, že jeho nároky (trovy) už boli povinným uspokojené v priebehu exekúcie.“

Z citovanej časti odôvodnení napadnutých uznesení krajského súdu vyplýva, že krajský súd ako odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom okresného súdu vyjadreným v jeho uvedených uzneseniach, ktorý svoje rozhodnutia o zastavení exekučného konania založil na § 57 ods. 1 písm. g) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v čase rozhodovania exekučného súdu (ďalej len „Exekučný poriadok“), podľa ktorého „Exekúciu súd zastaví ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.“. Jedným z predpokladov vedenia exekučného konania je relevantný exekučný titul, keďže bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Preto je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný právny záver krajského súdu vychádzajúci z toho, že ak neexistuje notárska zápisnica, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom buď z hľadiska formálneho, alebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania. Vzhľadom na už uvedené, nemožno podľa názoru ústavného súdu ani právne závery krajského súdu vyjadrené v napadnutých uzneseniach považovať za svojvoľný výklad a aplikáciu príslušných ustanovení Exekučného poriadku, ktorý by mohol mať za následok porušenie ústavou garantovaných práv sťažovateľky ako účastníčky exekučného konania.

V nadväznosti na námietky sťažovateľky ústavný súd poukazuje na § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu.

Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), upravuje Exekučný poriadok podrobne, okamih (čas), kedy tak má alebo môže učiniť, nie je v ňom ustanovený explicitne. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. Z toho vyplýva, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z obligatórných dôvodov zastavenia exekúcie je totiž v súlade s už citovaným ustanovením § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku vyhlásenie exekúcie súdom za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

V okolnostiach prípadu ústavný súd vzhľadom na už uvedené považuje právne názory vyjadrené v napadnutých uzneseniach krajského súdu týkajúce sa možnosti zastaviť konanie v exekučných veciach, t. j. týkajúce sa právnej podstaty sťažnosti sťažovateľky, z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné, keďže sú primeraným spôsobom odôvodnené, pričom ich v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárne.

Za daných okolností podľa názoru ústavného súdu nemohlo dôjsť napadnutými uzneseniami krajského súdu k porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ani jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a obsahom práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažností sťažovateľky rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o jej odmietnutí z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. apríla 2011